

KAKO NAJ UMIRIM VIHAR, KI SEM GA SAM POVZROČIL?

Začnimo z dejstvom, da nismo postavljeni na ta svet, da bi zapravljali čas, zapravljali vire in živeli življenje zase. Ne, Bog nas je ustvaril z veliko večjim namenom kot smo mi sami. Imamo večji smisel in načrt, po katerem moramo živeti in to se imenuje naše življensko poslanstvo. Preden smo bili rojeni, je Bog načrtoval, kaj naj naredimo s svojim življenjem. Problem je, da večina ljudi nikoli ne prepozna svojega namena, niti ne ve, da ga ima in preprosto životari brez smisla. Življensko poslanstvo da našemu življenju smisel. Če ga ne poznamo, nam manjka smisel, za kaj bi živeli. Raziskave kažejo, da ima povprečen človek med 600 in 700 različnih darov, talentov. Tudi vsak izmed nas. Morda jih ne znamo naštetih niti 25, a toliko jih imamo. Ti darovi, talenti, se lahko izrazijo in oblikujejo samo takrat, če počnemo to, za kar smo bili ustvarjeni. Sveto pismo veliko govori o tem:

“Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.” (Ef 2,10)

Bog nas je ustvaril, da bi delali dobra dela, tista, za katera nas je vnaprej pripravil, načrtoval vnaprej, preden smo bili sploh rojeni, da bi tako živeli. To je naše življensko poslanstvo.

Jezus je dejal:

“Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet, ...” (Jn 17,18)

Naše poslanstvo je, kar Bog načrtuje s nami. Jezus pravi še:

“Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil.” (Mr 8,35)

Nismo bil ustvarjen, da živimo samo zase. Samo tisti, ki da svoje življenje za Kristusa in za “dobro novico”, kar je del tvojega poslanstva, bo sploh vedel, kaj pomeni zares živeti. Moramo odkriti, razviti in živeti svoje življensko poslanstvo, kajti nekega dne, pravi SP, bomo stali pred božjim sodnim stolom in dajali odgovor za svoje življenje. Pripraviti se moramo na ta končni izpit. Pavel zato pravi:

“Vendar mislim, da moje življenje ni omembe vredno, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da izpričam evangelij o Božji milosti.” (Apd 20,24)

Pavel pravi, da je najpomembnejša stvar v življenju, da zaslužimo veliko denarja. O ne, ne govori tega. Najpomembnejše je, da dopolnim svoje poslanstvo, delo, ki mi ga je Gospod Jezus dal. Najpomembnejša stvar zame je, da odkrijem, razvijem in izpolnim svoje življensko poslanstvo.

Ali poznamo svoje življensko poslanstvo? Zakaj je to pomembno? Sveto pismo pravi:

“Po Božji milosti, ki mi je bila dana, sem kot moder gradbenik položil temelj, drug pa zida naprej. Vsak pa naj gleda, kako zida naprej. Drugega temelja namreč nihče ne more položiti namesto tistega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus. Če pa kdo na tem temelju zida zlato, srebro, dragocene kamne, les, seno ali slamo – delo vsakega bo postalo vidno. Razkril ga bo namreč dan, ker se bo razodel z ognjem, in ogenj bo preizkusil, kakšno je delo tega ali onega. Kdor bo gradil na temelju, bo prejel plačilo, če bo njegovo delo zdržalo.” (1 Kor 3,10-14)

Temelj je Jezus Kristus. To mi imamo, odločili smo se za Jezusa Kristusa, zidamo na pravem temelju. Ampak to ni dovolj. Lahko si kristjan, pa narobe zidaš. Pomembno je, kakšen gradbeni material

uporabljaš. Lahko je to nekaj, kar zob časa ne more načeti, zlato, srebro, ... lahko pa so to materiali, ki jih čas uniči, les, slama ... Tudi če imaš prave temelje, poznaš Kristusa, lahko zidaš z napačnim materialom in to je lahko katastrofalno, Zlato, dragulji, srebro se ne bo spremenilo tisoče let. Slama, les pa hitro proprade. Nekoč bo tvoje življensko delo preverjeno in Bog bo preveril tvoje delo za tvoje življensko poslanstvo z ognjem. Test je v tem, ali bo obstalo tudi takrat. Takrat se bo pokazala prava vrednost, kar si dosegel v življenju. Če tvoje delo prestane preizkus, boš nagrajen, če pa ne, pa boš izgubil nagrado, čeprav boš preživel, kot preživijo tisti, ki komaj uidejo ognju.

Test je v tem, ali bo naše delo preživel v večnost ali bo zgorelo, ker je slabe kvalitete.

Na tri načine se lahko učimo v življenju:

1. z razlago - nekdo nam nekaj razloži in se naučimo
2. z izkušnjo - tako, da sami doživimo
3. z vzgledom - so stvari, za katere je bolje, da se ne učimo z lastno izkušnjo

Bog noče, da se z lastno izkušnjo učimo o bolečini in nas mora zato boleti ali zlorabi in moramo biti zlorabljeni. Najlažji način je, da se učimo iz vzgleda drugih. Modro je učiti se iz lastne izkušnje, še modrejše pa učiti se iz izkušenj drugih. Tudi če niso uspeli, tudi iz polomij drugih, ali prav iz polomij drugih, ker nimam dovolj časa v življenju narediti vseh napak sam. Tako se naučimo hitreje.

Tokrat se bomo učili iz izkušnje nekoga, ki ga je hudo polomil v prvi polovici življenja, a je dobil drugo priložnost, da polomijo popravi. To je prerok Jona. Jonovo knjigo uvrščamo med "male preroke", ne ker je manj pomembna, ampak ker ima samo 4 poglavja.

V prvem poglavju bomo spoznali 10 naukov glede naše življenske poklicanosti, našega poslanstva.

1. Moje življensko poslanstvo izhaja, se prepozna iz Božje besede.

Svojega življenskega poslanstva ne prepoznam iz TV-ja, interneta, od prijateljev, lahko si ga izmislim sam, a ni pravo poslanstvo. Če ne živim svojega pravega poslanstva, ki prihaja od Boga, ne bom uporabljal vseh svojih talentov. Veliko ljudi si pač izmisli svoje življensko poslanstvo, ker vsak želi, da ima njegovo življenje nek smisel, nato pa ljudje spoznavajo, da bi moralo biti nekaj več v njihovem življenju, kot je to, kar živijo. In res je, ker je človekovo poslanstvo oblikoval Bog in Bog je vsakega posebej unikatno oblikoval za to poslanstvo in nič drugega me ne bo zadovoljilo, ne slava, bogastvo, status, spolnost, ne strast, imetje in pozicija ne ponos ne popularnost. Nič me ne bo zadovoljilo, razen ko izpolnim nalogo, za katero sem ustvarjeni. Moje življensko poslanstvo prihaja od Boga in ga prepoznamo v Njegovi besedi.

Sledimo vsem 16 vrsticam 1. poglavja Jonove knjige:

"Gospodova beseda se je zgodila Jonu, Amitájevemu sinu, ..." (Jon 1,1)

Tako je dobil nalogo. Bog mu je govoril. Lahko mi spregovori po Svetem pismu, po sv. maši, bogoslužju, molitvi, meditaciji, skozi naravo, duhovno vodstvo, po prijatelju, celo v sanjah in vizijah, ... A Bog govori in samo Njegova beseda je merodajna. Najbolj je razvidna po Svetem pismu in učenju Cerkve.

2. Za izvrševanje svojega življenskega poslanstva moram zaupati Bogu in narediti korak vere.

Moral bom izstopiti iz svoje cone udobja in narediti nekaj zame neprijetnega. Izziva me, nagovarja moje predsodke. V Jon 1,2 pravi Bog takole:

“Vstani, pojdi v Ninive, veliko mesto, ...” (Jon 1,2a)

Ninive so bile največje in najveličastnejše mesto tistega časa na svetu. Glavno mesto Asirskega cesarstva. Bile so čudovite široke ulice, templji, lepa arhitektura, parke, čudovito, veliko mesto, zelo vplivno, a so bili kruti. Asirci so bili znani po zlobi. Bili so nekakšni nacisti tistega časa. Kamorkoli so šli so uničevali in pobijali. Ni bilo prijazno mesto, ampak hudobno in kruto. Bog pravi Jonu, naj gre v Ninive, tako pa izziva Jona na 4 načine:

- a. Jona je vaščan iz male vasi in Bog ga pošilja v veliko mesto, kjer se ne znajde in to bo pretreslo njegovo kulturo, način življenja, vero.
- b. Ninive so ok. 900 km proti severovzhodu in tja mora pešačit. To je dolga pot. Tudi če bi imel osla, bi bila pot dolga.
- c. Ninive so bile smrtni sovražnik Izraela. Asirci so pobijali jude. Jona se jih boji in jih sovraži.
- d. Četrty razlog so Jonovi predsodki. Je nacionalist in ima predsodke do Asircev. Nihče ga ne zanima razen njegovi sonarodnjaki. Noče k sovražnikom nesti božjega odpuščanja.

Božje poslanstvo za moje življenje vedno izziva moje osebne predsodke, politično prepričanje, me popelje iz cone udobja.

3. Moje življensko poslanstvo, naloga, bo nekako pomagala drugim.

Ni nujno, da je moje poslanstvo direktno povezano z delom z ljudmi, a nekako bo pomagalo ljudem, kot pomagajo recimo raziskovalci v laboratorijih ali učenjaki s pisanjem knjig. Zakaj? Ker Bogu ni vseeno za ljudi, posebej pa skrbi za ljudi v bolečinah in tiste, ki doživljajo krivico. To se je dogajalo v Ninivah. Mnogi, sužnji, revni, ubogi, jetniki, so doživljali nepravico in bolečino. Ninivljani, Asirci, so mnogim povzročali hudo trpljenje.

“... pojdi v Ninive, veliko mesto, in kliči proti njemu, kajti njihova hudobija se je vzdignila do mojega obličja.” (Jon 1,2b)

To sporočilo ne bo ravno dobro sprejeto. Nič čudnega, da Jona ni hotel iti. Tega jim noče iti povedati, pa tudi zaveda se, da Ninivljani nočejo, da bi jim to pridigal. Bog pa ljubi ljudi, a sovraži krivico in zlo, zlorabo, greh, ker to škodi ljudem. Bog vidi vse slabe odločitve v mojem življenju, a je zelo potrpežljiv z menoj. Kljub vsemu sem še tu, kljub moji grešnosti. Bog ne zapušča človeka v njegovih grehih.

“Gospod ni počasen glede obljube, kakor nekateri mislijo, da je to počasnost. Ne, le potrpežljiv je z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje.” (2 Pt 3,9)

Bog je potrpežljiv z nami, da bi vsi dosegli spreobrnjenje. A vseeno Bog ne bo dopustil zlorabe in zla in hudobije v neskončnost, zato pošlje Jona, da Ninivljanom pove, da mu zmanjkuje potrpežljivosti in da je zadnji čas, da se spreobrnejo.

4. Mojega življenskega poslanstva se lahko na začetku zelo prestrašim.

Bog ga pošilja 900 km v stran k smrtnim sovražnikom z negativnim sporočilom in Jona pobegne.

“Jona pa je vstal, da bi zbežal ... proč od Gospodovega obličja.” (Jon 1,3a)

Kaj povzroči, da ljudje bežijo? Strah. Bolj ko si prestrašen, hitreje boš zbežal. Od česa vi bežite v življenju? Pred preteklostjo, pred osebo, pred problemi, pred pričakovanji staršev, pred Bogom?

Vedno je strah. Kaj vam je Bog naročil, da naredite, pa ste raje zbežali? Uredite odnose z nekom, nekaj dobrega narediti, sprejeti težko odločitev?

Pred Bogom lahko zbežim, ker nam je dal svobodno voljo, ampak skriti pred njim pa se ne morem, ker Bog je Bog.

“Kam naj grem pred tvojim duhom, kam naj zbežim pred tvojim obličjem? Če se povzpnem v nebesa, si tamkaj, če si pripravim ležišče v podzemlju, si zraven. Če bi dvignil peruti jutranje zarje, če bi prebival na koncu morja, tudi tam bi me vodila tvoja roka, držala bi me tvoja desnica. Če bi rekel: »Vsaj tema me bo zgrabila, svetloba okrog mene se bo v noč spremenila,« tudi tema ne bo pretemna zate, noč bo svetila kakor dan, kakor tema, tako svetloba.” (Ps 139,7-12)

Nikoli ne morem zbežati pred tvojim Duhom. Vsepovsod si. Nikamor v vesolju ne morem, kjer Boga ne bi bilo. Vse življenje lahko bežim pred Bogom, nato pa ne morem več bežati, ker bom šel v trenutku smrti takoj pred božje obličje. Pred Bogom ne morem zbežati, a na začetku me moje življensko poslanstvo lahko prestraši. To se je zgodilo Jonu.

5. Beg pred mojim poslanstvom ima slabe posledice.

Gre za zgodbo o slabih in dobrih stvareh. Beg pred Bogom povzroči 4 negativne posledice:

- Če zbežim pred Bogom, bo moje življenje šlo samo navzdol. V Jonovi knjigi se ponavlja besedna zveza: “spustil se je”. Nenehno se spušča, medtem ko beži od Boga.

“Spustil se je v Jafo in našel ladjo, ki je šla v Taršiš, dal je plačilo zanjo in se spustil vanjo, da bi šel z njimi v Taršiš, proč od Gospodovega obličja. Gospod pa je zagnal na morje močan veter, na morju je nastal velik vihar in ladji je pretilo, da se razbije. Mornarji so se prestrašili, vsak je vpil k svojemu bogu in metali so v morje blago, ki je bilo na ladji, da bi zmanjšali njen tovor. Jona pa se je spustil pod krov v notranjost, legel in zaspal.” (Jon 1,3-5)

Jona se je nato spustil še iz ladje, v morje in v drobovje ribe. Jona je tako daleč padel, kot se le da. Vsak beg od Boga je vedno samo navzdol.

Mimogrede, ko bežim od Boga, bom vedno našel ladjo. Nekateri bi rekli, da je to znamenje od Boga, da je bila tam ladja, ki ga je čakala. A kot Bog lahko tudi Satan pripravi ladjo. Ko bežim od Boga so okoliščine navidez vedno na moji strani in vse mi je pogrnjeno pred nogami, vsaj na začetku.

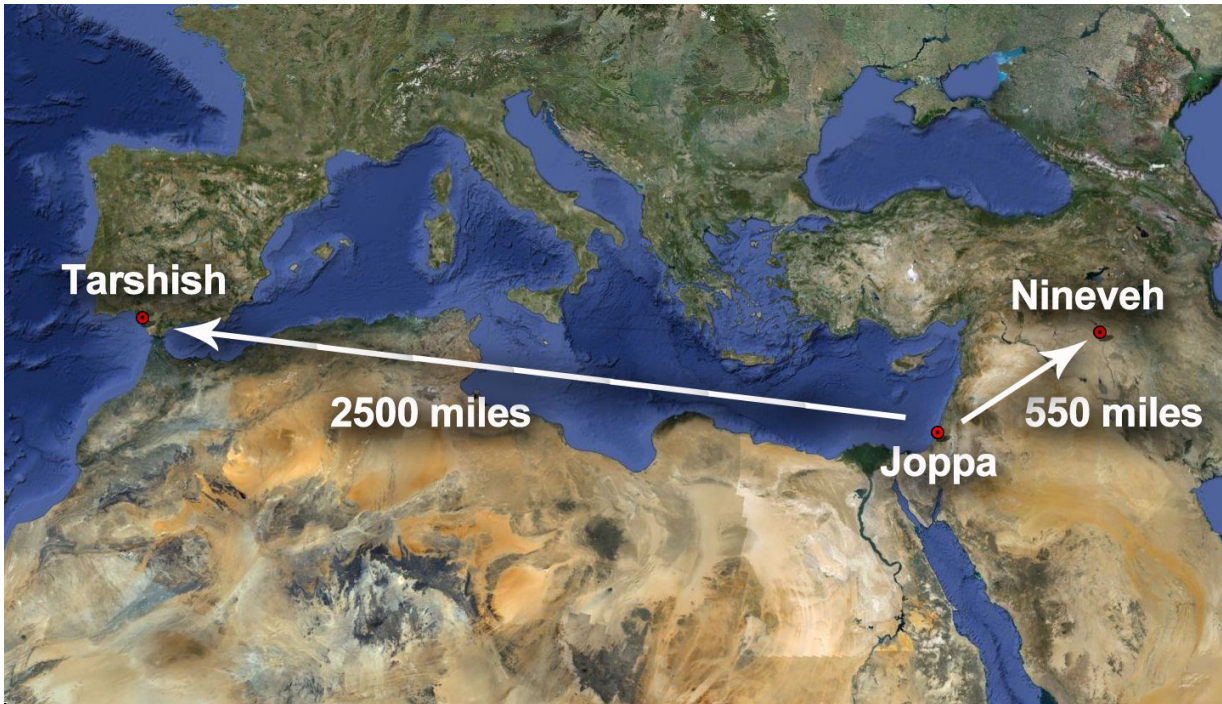
- Če zbežim od Boga, me bo to drago stalo. Vedno je treba plačati ceno za beg od Boga.

“... našel ladjo, ki je šla v Taršiš, dal je plačilo zanjo ...” (Jon 1,3b)

Bog je naročil Jonu, naj gre 900 km na vzhod v Ninive. Jona se odpravi v popolnoma drugo smer. Kje je bil Taršiš? To je bilo pristanišče v današnji Španiji. Več kot 4000 km na zahod. Kaj te bo stalo dražje? 900 km ali 4000 km?

Ninive so v modernem Iraku, blizu Mosula. Isis je uničil Ninive, kolikor jih je še ostalo. Taršiš je bil takrat konec znanega sveta. Hotel je zbežati do konca sveta, kolikor se da. Zelo se je bal. In to je stalo drago. Cena, ki jo plačam, je lahko čustvena, fizična, duhovna, telesna, v odnosih, ekonomska, cena dobrega imena, ...

- Če zbežim od Boga, mi bo Bog nasprotoval.

“Gospod pa je zagnal na morje močan veter, ...” (Jon 1,4a)

Ker Bog ljubi Jona, pošlje veter, ki ladji nasprotuje. Kolikokrat se to zgodi v življenju. Naj se še tako trudim, ne uspe mi. To pa zato, ker Bog noče, da mi uspe in mi pošlje nasprotni veter in mi ne uspe, jaz pa se čudim, kako to. Kadarkoli ignoriram božji klic, svoje življensko poslanstvo, mi bo Bog nasprotoval.

Kakšen nasprotni veter sedaj izkušaš? Bog ti sporoča, da tega, kar ti želiš, on ne želi. Bog ve, kaj potrebuješ in te bo naredilo srečnega bolj kot bi se ti kadarkoli lahko. Bog ti nasprotuje, da te zaustavi v napačni odločitvi.

- Če zbežim od Boga, bodo nedolžni ljudje nastradali.

Ko ignoriram svojo življensko poslanstvo, bodo drugi ljudje nosili posledice. Lahko je to partner, otroci, sodelavci, ... Greh je lahko oseben, ampak nikoli zaseben. Nihče morda ne pozna tvojega greha, a greh vseeno vpliva na ljudi okoli tebe. To pa zato, ker greh vpliva na to, kako jaz živim. Ljudje morda ne poznajo mojih grehov, a ti vplivajo na moje odnose z ljudmi in Bogom. Če zbežim od Boga, bodo drugi ljudje trpeli.

“... ,na morju je nastal velik vihar in ladji je pretilo, da se razbije.“ (Jon 1,4b)

Kdo je vzrok viharja? Jona. Življenja vseh so bila ogrožena zaradi Jona. Povzročil je problem vsem, zaradi svoje neubogljivosti. Ljudje so nedolžni, potujejo v Taršiš.

Zastaviti si moram pomembno vprašanje: Komu škodujem s svojim grehom? Morda tega ljudje ne vedo, a vseeno vplivam na življenja drugih s svojim grehom.

“Mornarji so se prestrašili, vsak je vpil k svojemu bogu in metali so v morje blago, ki je bilo na ladji, da bi zmanjšali njen tovor. Jona pa se je spustil pod krov v notranjost, legel in zaspal.“ (Jon 1,5)

Normalno, da so se prestrašili. V strahu zo začeli metati v stran stvari. Ko smo prestrašeni, mečemo v stran dobre stvari. Odnose, dobre navade, vero, povezanost s Cerkvijo ... Vredne

stvari, zaradi katerih sem se sploh odpravil na pot, moj tovor. V viharju to odmetujem. Med tem ko vihar druge spravlja v smrtno grozo in vsi molijo k svojim bogovom in so brez moči, Jona, božji prerok, mirno spi. Za nevihto ne ve in mu je vseeno. Kot tista šala, ko nekoga vprašajo, ali se mu ne zdi, da sta 2 največja problema moderne družbe nevednost in apatija, pa odgovori: ne vem in me ne briga. Jona reče: ne vem in me ne briga.

“Tedaj je stopil k njemu poveljnik posadke in mu rekel: »Kaj ti je, da spiš? Vstani, kliči k svojemu bogu! Morda se bo ta bog zavzel za nas, da se ne pogubimo!” (Jon 1,6)

Poganski kapitan ima več vere kot Jona. 'Moli, moli k svojemu Bogu. Vsi molimo.' Takšne nevihte še ni bilo, vedeli so, da je to delo nadnaravnih sil.

“Nato so rekli drug drugemu: »Pridite, vrzimo žreb, da izvemo, zaradi koga imamo to zlo!« Vrgli so žreb in žreb je padel na Jona.” (Jon 1,7)

Zaradi koga “imamo to zlo”. Ta vihar mora biti krivda nekoda. Žrebali so in žreb je pokazal na - uganite koga!? A mislite, da je Bog kontroliral ta žreb? Seveda ga je.

“Rekli so mu: »Povej nam, zaradi koga nas je doletelo to zlo? Kakšen je tvoj popravek in od kod prihajaš? Katera je tvoja dežela in iz katerega ljudstva si?” (Jon 1,8)

Tako, slabe stvari se zgodijo, ko ne ubogam Boga, bežim pred Njim, ne izvršujem svoje službe. To vsem škoduje. Kako škodim svojim bližnjim v tem trenutku, ker nisem “na liniji” z Bogom? Mornarje je prav to zanimalo: zakaj nas je doletelo to zlo? Kaj počneš, od kod si, kakšnim ljudem pripadaš? Ti ljudje so obupani. So na tem, da umrejo.

“Rekel jim je: »Hebrejec sem. Bojim se Gospoda, Boga nebes, ki je naredil morje in kopno.« Može so se hudo prestrašili in mu rekli: »Kaj si takšnega naredil!« Može so namreč vedeli, da beži pred Gospodom, ker jim je bil povedal.” (Jon 1,9-10)

To je mornarje prestrašilo še bolj. Bili so v paniki. Zakaj si to naredil? Kateri idiot bi bežal pred Bogom!?! Mornarji niso kristjani, niti judje, so pogani, a jim je jasno, da Bog vidi vsepovsod, da je Bog Bog in kdo pri zdravi pameti bi bežal in se skušal skriti pred Bogom?! To ni smiselno.

6. Dalj časa ko bežim pred Bogom, slabše je.

Bolj ko odlagam izvrševanje svojega poslanstva, slabše je. Nekateri med nami ste ali smo v stiski in življenskih preizkušnjah. Nujno je, nujno, da se popolnoma predamo Bogu. To je edina pot, da se bodo stvari uredile. Popolnoma se treba predati Bogu. Ne vem, kaj je pred menoj. Morda je težko leto za menoj, a lahko pridejo še slabši časi. Ne vem. Popolnoma se moram Bogu predati, izročiti Mu svoje življenje, opustiti svojo voljo in popolnoma sprejeti Njegovo voljo za moje življenje. Dalje ko bežim pred Njim, slabše namreč je.

“Rekli so mu: »Kaj naj storimo s teboj, da se nam morje umiri?« Morje je namreč naraščalo in divjalo.” (Jon 1,11)

Morje je vedno bolj divjalo. Kako hudo mora biti moje življenje, da bo Bog pritegnil mojo pozornost? Preden dojamem, da to ne deluje, kar počnem? Koliko huje mora biti v moji družini, na delu, v finančah, zdravju, karieri, ... Kdaj bom dojel, da bežim pred Bogom in vodim svoje lastno življenje po svoje in ne po božje?

Kdaj se bom vprašal, kaj naj storim, da se mi življenje umiri? To je vprašanje, ki si ga moram zastaviti vedno, ko je življenje težko. Kaj naj storim, da se umiri. Kako naj ustavim vihar v svojem življenju. Odgovor je vedno isti.

Popolna predaja Bogu. Nehaj se Bogu upirati in priznaj: 'Bog, ti si Bog in jaz nisem Bog!' Naj bo po tvoje. Po moje ne gre. Popolna predaja.

Nato Jona naredi prvo nesebično stvar v tej zgodbi:

“Rekel jim je: »Primate me in me vrzite v morje in morje se vam bo umirilo, saj vem, da je zaradi mene ta veliki vihar nad vami!” (Jon 1,12)

Vrzite me v morje. Vse se bo umirilo. Vem, da sem jaz kriv. Jaz sem kriv, da tako trpite. Se kdaj tudi sam tako vprašam: “Sem jaz kriv, da mora kdo skozi takšen vihar prav zdaj?” A mornarji ga niso poslušali. Niso ga vrgli v morje, ampak so poskušali še bolj, še so veslali. A ni šlo.

“Možje so še veslali, da bi dosegli kopno, a niso zmogli, ker je morje naraščalo in divjalo proti njim.” (Jon 1,13)

3 stvari:

- morje je naraščalo in divjalo proti njim - niso mogli vzpostaviti nadzora in ga obvladati
- niso zmogli doseči kopnega, kakorkoli so se trudili
- so ŠE veslali, delali vse, kar je človeško mogoče, a ni šlo

Se to sliši kot moje življenje? Moje življenje nekontrolirano divja, rad bi dosegli mir in varnost, kopno, se še trudim, a ne zmorem. Iz tega sledi 7 nauk:

7. Če se upiram božjemu načrtu, mi ves moj trud ne bo pomagal doseči, kar želim.

Moje roke so prekratke, da bi boksal z Bogom. Moram se Mu predati. Edino upanje na odrešenje je opustiti svoje načrte, se jih ne oklepati, izročiti in vse prepustiti v božje roke.

“Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.” (Ef 2,8-9)

Ne morem rešiti samega sebe. To je Božji dar. Odrešenje ni nikoli sad mojega lastnega truda, zato da se ne bi mogel s tem hvaliti. Če bi si lahko sam zaslužil nebesa, predstavljajte si, kakšen egotrip bi to bil v nebesih, kakšno vsesplošno hvalisanje. Jaz sem prišel sem, ker sem naredil to, in jaz sem tu, ker sem naredil ono in moje dobro delo je boljše od tvojega itd ... Ne morete se rešiti s svojimi napori.

Zadnji trije nauki pa so res dobra novica, ker so se zgodili 3 veliki čudeži in ti 3 čudeži se bodo zgodili v mojem življenju, če bom začel delati po božje, kot on želi.

8. Ko delam, kar Bog želi, se bodo stvari umirile.

“Nato so zaklicali h Gospodu in rekli: »O Gospod, naj se ne pogubimo zaradi življenja tega moža, in ne prištevaj nam nedolžne krvi, kajti ti, Gospod, storiš, kar ti ugaja!« Prijeli so Jona in ga vrgli v morje. In morje je nehalo besneti.” (Jon 1,14-15)

Kot zadnji izhod iz stiske so vrgli Jona čez krov v morje, ob tem pa prosili Boga, naj jih ne pogubi. Če Bog pošilja vihar zaradi Jona in če je božja volja, ker mu tako ugaja, torej naj bo po Božje. Naj se zgodi Njegova volja, čeprav je vreči človeka v morje nekaj, kar popolnoma nasprotuje mornariškemu kodeksu. A Bog je večji. Takoj ko so to storili, je morje nehalo besneti. Prvi čudež: ko storim, kar Bog želi, se stvari umirijo.

9. Ko naredim, kar Bog želi, neverniki začnejo verovati.

To je čudež. Vsi ti pogani so takoj začeli častiti edinega pravega Boga. Neverniki verujejo.

“Možje so se hudo zbal Gospoda, darovali so klavno daritev Gospodu in naredili zaobljube.” (Jon 1,16)

Neverniki začnejo verovati, ko verniki začnejo izvrševati svoje poslanstvo. Nekateri imate sorodnike, ki ne verujejo, ki se za Boga osebno niso odločili, ki opuščajo vero, ki so praktični ateisti. Mamo, očeta, partnerja, otroka, soseda, sorodnika, ... Ko stopim iz svojega nelagodja in naredim, kar Bog od mene želi in se mu predam in stopim ven iz svojega strahu, neverniki verujejo. Ljudje okoli mene, za katere si nikoli nisem mislil, da je možno, bodo prišli h Kristusu, ko bom prav, po božje zaživel svoje življenje. Ko neham bežati od Boga.

Pomisliti moram samo: 'Kaj so moje Ninive? Kaj Bog od mebe želi in tega še nisem naredil? Kje Boga nočem ubogati?' Morda želi od mebe, da odpustim nekemu in jaz nočem?

10. Ko sprejemem svoje poslanstvo, mi Bog izkaže milost.

To je tretji čudež in 10 nauk za naše življenje. Bog me ne kaznuje, ne moralizira, me ne pretepe. Dolgo bežim in nenadoma dojamem: 'To je neumno!' Ker bežim itak plačujem kazen, Bog mi nasprotuje, vse mi gre navzdol, škodujem drugim ljudem, ... To je neumno! Od sedaj naprej grem po poti, ki mi jo je Bog načrtoval. In ko to naredim, mi Bog ne očita: 'Sem ti rekel, pa si nisi dal dopovedat', ampak mi izkaže milost in usmiljenje. Odpuščanje. Tukaj vstopamo v drugo poglavje Jonove knjige:

“Gospod pa je določil veliko ribo, da je pogoltnila Jona, in Jona je ostal v ribjem trebuhu tri dni in tri noči.” (Jon 2,1)

Bodimo pozorni na besedo “določil”. Ta beseda tukaj pomeni vnaprej pripravil, načrtoval, vnaprej oblikoval ribo posebej za Jona. Lahko se čudimo, kje bi lahko našli tako velike ribe v morju in kako bi lahko človek preživel v njej 3 dni? To ni bistvo: bistvo je, da je Bog vnaprej pripravil ribo, v kateri je Jona lahko preživel 3 dni. Če res verjamemo, da je Bog ustvaril veselje in vse v njem, potem nam verjeti, da lahko naredi ribo s kavčem, klimo in hladilnikom za Jona, ne bi smelo biti težko. Ne vemo, kako je bilo, pomembno je, da Bog Jona ni zapustil, ko so ga vrgli v morje, ampak je VNAPREJ pripravil rešitev zanj. Bog mi izkaže milost, ko sprejemem svoje poslanstvo in mi pomaga ter mi odpre vse zaklade talentov in sposobnosti, da poslanstvo izvršim. Morda tega ne verjamem prav zato, ker ne zmorem verovati, da je Bog res vsemogočen in mu je vse mogoče. Ter da me Bog zares ljubi.

Ponovimo 10 naukov glede moje poklicanosti:

1. Moje življensko poslanstvo izhaja, se prepozna iz Božje besede.
2. Za izvrševanje svojega življenskega poslanstva moram zaupati Bogu in narediti korak vere.
3. Moje življensko poslanstvo, naloga, bo nekako pomagala drugim.
4. Mojega življenskega poslanstva se lahko na začetku zelo prestrašim.
5. Beg pred mojim poslanstvom ima slabe posledice.

6. Dalj časa ko bežim pred Bogom, slabše je.
7. Če se upiram božjemu načrtu, mi ves moj trud ne bo pomagal doseči, kar želim.
8. Ko delam, kar Bog želi, se bodo stvari umirile.
9. Ko naredim, kar Bog želi, neverniki začnejo verovati.
10. Ko sprejemem svoje poslanstvo, mi Bog izkaže milost.